

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

ARDEALULE

sufletul tău ne vestește biruința

Alba-Iulia simbol al unității naționale — Peste 50000 de oameni cere desrobirea fraților subjugati — Discursul d-lui general Antonescu, cond. statului

Dela 1 Decembrie 1918, ziua aceasta însemnează pentru fiecare ardelen cel mai important eveniment al istoriei contemporane. De ziua aceasta se leagă desrobirea națională și intrarea, în viața publică liberă a Românilor ardeleni, încât fiecare să-și poată lua locul meritat, după pricoperi și pregătire. De aceea Alba-Iulia este simbolul tuturor libertăților cetățenești și omenești.

Vraja acestui simbol a îndrămat deci și în acest an zeci de mii de oameni să vină în cetatea Unirii, pentru a mărturisi, cu un gând și o simțire, voința unanimă a tuturor pentru restaurarea hotarelor stabilite în anul 1918.

Au venit aici organizațiile legionare din toate părțile Ardealului și Banatului, dar au venit în porturile lor naționale și țărani din munți ca și dela șes, cei dela Brașov și Făgăraș ca și aceia din Bihor, cei dela Caraș, Severin și Timiș ca și aceia dela Cluj și Turda.

Coloanele lor cu preoții și învățătorii în frunte, par'că nu mai aveau sfârșit. Ordinea, de care ardelenii au dat totdeauna dovadă, a fost și de astădată impecabilă.

La solemnități au luat parte și refugiații, fără nici o manifestare însă, ci tăcuți și în așteptare, cum în așteptare este acum toată existența lor. Ei reprezentau pe frații lor, rămași dincolo, sărbătorind doar în conștiință aniversarea, atât de dureroasă, a unui atât de măreț act al trecutului, pentru care sufăr acum nespuse de mult.

Și totuși, privirea și a unora și a altora se îndreaptă

mai ales către viitorul pe care-l așteaptă din nou să fie senin.

Slujba religioasă

La orele 10 dim a sosit la catedrala încoronării dl general Antonescu, conducătorul statului, însoțit de dl Horia Sima, vicepreședintele consiliului de miniștri și comandantul legiunii, împreună cu alți fruntași ai vieții publice.

Imediat după sosire s'a slujit în catedrală un scurt serviciu religios de către P. S. Sa Dr. Partenie Ciopron, episcopul Armatei, înconjurat de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Sa protopopul Baba, președintele vicariatului din Alba-Iulia. Răspunsul la ectenii l'a dat corul catedralei.

După Te-Deum, la tribuna din fața catedralei, s'a făcut sfințirea drapelului Uniunii gărzilor naționale. Este un act semnificativ.

Cuvântările

La orele 10 și jumătate, după ce dl general Antonescu, conducătorul statului, a trecut în revistă coloanele legionarilor, au început discursurile.

Tribuna era împodobită cu drapelele naționale și acelea ale puterilor aliate. Deasupra tribunei, în chenarul culorilor naționale, se afla portretul eroilor neamului: Avram Iancu, Horia, Cloșca, Crișan și la mijloc Capitanul.

Çerul mohorit era brăzdat de 5 avioane și sborul lor accentua și mai mult durerea pierderii țării, fără luptă.

Continuarea în pag. 2.

INTRU MULȚI ANI STĂPÂNE!

Onomastica Prea Sfințitului nostru episcop Nicolae, al Vadului, Feleacului și Clujului ne găsește, în anul Domnului 1940 cu eparhia împărțită în două.

Și o parte și cealaltă se află, în urma destinului greu al României, în cea mai cumplită cumpănă.

Clujul, reședința episcopescă și sediul consiliului eparhial a rămas, cu peste 150.000 de suflete, sub stăpânire ungurească și nici după trei luni, trecute dela data preluării teritoriului, nu s'a stabilit încă raportul legal între Biserica ortodoxă-română și Statul ungar.

Situația de drept a eparhiei și a credincioșilor ortodocși este deci fără precedent de precară.

În România a rămas mai bine de jumătate din eparhia veche, cu peste 180.000 de suflete, dar aici dăinuiește un provizorat, în funcțiune de aranjament internațional dintre cele două state interesate.

Pe deasupra mai stăruie și greaua sarcină de asigurare a existenței celor 70 de preoți, care au fost nevoiți să-și părăsească posturile avute în teritoriul ocupat.

În asemenea împrejurări excepțional de critice se cere, ca nici când altă dată, o adâncă pătrundere a realităților și o intuiție clară a probabilităților din viitorul, care se află în mâna milei și dragostei pentru Români a lui Dumnezeu.

Către Dumnezeu ne îndreptăm deci cu toată puterea credinței sufletului nostru, rugându-ne să-și reverse harul său dumnezeesc asupra Bisericii dreptmăritoare și asupra neamului românesc întristat.

El, Domnul și Mântuitorul nostru, să întărească și să lumineze și pe Prea Sfințitul nostru Episcop Nicolae, ca să-și poată îndeplini misiunea înaltă ce o are, în aceste vremuri, ca nimeni altul.

Suntem conștienți cu toții de greutatea imense pe care trebuie să le învingă cu zel, cu tact, cu răbdare și cu dibăcie sa-gunișană.

Conștiința aceasta ne dă putința, nu să nădăjduim ci să credem cu tărie, că chiar dacă în anul acesta numai pe această cale își poate manifesta, de ziua sfântului Nicolae, devotamentul și respectul desăvârșit atât preoțimea cât și poporul dreptcredincios din eparhie, cât mai curând va veni însă timpul, când iarăși în Cluj îi vom spune:

Intru mulți ani stăpâne!

P. S. Sa Episcopul NICOLAE

(Ardealule)

Continuare din pag. 1

Zecile de mii de oameni, așteptau deci, cu nerăbdare, să se rostească cuvântul dător de nădejdi și aducător de încredere. Căci cel mai autorizat om al României de azi, conducătorul statului și al destinelor acestui neam umilit, se află pentru prima dată pe pământul sfânt, unde se proclamase unirea și libertatea Ardealului, în 1918.

După cuvântarea d-lui general Vlad, comandantul gărzilor naționale din 1918 și a d-lui Dr. Aurel Dumitrașcu, președintele uniunii foștilor luptători, a vorbit avântat, cuprinzător și în ritmul năzuințelor Ardealului, dl. Dr. Ilie Colhon, comandant legionar.

Dl. Horia Sima, comandantul mișcării legionare, a spus între altele:

„Acest suflet ardelenesc de luptător permanent, singurul care a asigurat trăinicia aspirațiilor și hotărârilor poporului nostru, nu a aflat ascultare de multe ori nici chiar la mulți dintre conducătorii poporului nostru, nu a aflat ascultare de multe ori nici chiar la mulți dintre conducătorii politici ardeleni din ultima vreme, care în loc să cultive acest spirit de luptă, au luptat contra lui.

Dar noi, Ardealule schingiuit nu te-am uitat. Sufletul tău uriaș cât un munte și mare cât o furtună răscolitoare și-a găsit împlinirea în Legiune. La chemarea Capitănelui, mii de flăcăi din Ardeal au pornit să se însirue sub comanda lui și mulți dintre ei n'au mai prins răsăritul soarelui.

Ardealule, leagăn al neamului, tulnicul durerilor tale răsbate peste tot. Din cetatea aceasta a suferințelor și nădejdelor noastre unde am venit să slăvim împlinirea unui act de dreptate, astăzi, când în fruntea țării se afla un ostaș care trăește și conduce în spiritul marilor tăi luptători, Ardealule, sufletul tău ne vestește biruința.“

Cel din urmă a vorbit apoi dl. general Ion Antonescu, conducătorul statului, afirmând în magistrala sa cuvântare drepturile nediscutate asupra Ardealului, a neamului românesc.

„In această clipă de îngenunchiere, în genunchiați ca să auziți trosnetul de trupuri pe roată ale lui Horia și Cloșca; simțiți în sânge clo-cotul de viață ardelenescă

a lui Avram Iancu și ritmul de redeșteptare națională a lui Mureșan. Plecați urechea la brâzda strămoșească și purtați în cuget icoana gândurilor lui Lazăr, Șincai și Șaguna și cutremurați-vă de biruința mareață și veșnică a lui Mihai Viteazul.

Ne-am născut aci, suntem cei dintâi așezați aci și vom pleca cei din urmă. Vom muri aici, frați ardeleni, fiindcă nu putem părăsi ceea ce nu se poate părăsi. Nici furtunile, nici trufiile, nici trădările nu ne vor clinti.

În fața noastră, viitorul stă aspru și greu, dar plin de nădejde.

Se cere imperios înfrățirea tuturor, căci unirea a înfaptuit ca în sunetul de clopote al credinței strămoșești să se dea coroana unirei celui din urmă rege întregitor, în numele trecutului, pentru apărarea prezentului și pentru gloria viitorului, cer azi unirea românilor într'un singur suflet“.

După cântarea imnului național „Deșteaptă-te Române“ autoritățile au trecut în sala reședinței P. S. S. episcopului Armatei dr. Partenie Ciopron, unde a avut loc o recepție. Aici a vorbit în numele Bisericii ortodoxe P. C. S. protopopul Al. Baba, în numele Bisericii unite P. S. arhierul Aftemie, iar în numele Armatei dl. general Dumitrescu Petre, dl. P. Metes a predat, în numele refugiaților, un memoriu, cuprinzând doleanțele lor.

Dl. general Antonescu, conducătorul statului, a răspuns, mulțumind tuturor.

O impresie excepțională au făcut asupra auditoriului cuvintele D-Sale, prin care a arătat situația adevărată a țării și nădejile de viitor.

Alba Iulia este pe cale să realizeze din nou o minune. Unirea internă ne va da iarăși unirea externă și poporul românesc va cunoaște din nou zilele de bucurie.

C U V Â N T

rostit de P. C. Sa protopopul Alexandru Baba președintele Consiliului vicarial din Alba Iulia, la recepția din ziua de 1 Decembrie 1940.

In ziua de 1 Decembrie 1919, s'a cutremurat văzduhul acestor meleaguri istorice, căci aici în Alba Iulia, un popor rupându-și lanțurile robiei, și-a unit sufletul și glia strămoșească la sânul dulce a Patriei Mame — ROMÂNIA.

Era împlinirea acestui vis „copil al suferinței, de-al cărui dor ne-a fost murit și moșii și părinții“ (Goga).

Și era atâta bucurie în această regăsire, încât umbra mare a lui Mihai Viteazul s'a luminat pentru acest praznic al Unirii, înfaptuit de El mai înainte cu 319 ani.

Și acum după abia 20 ani de fericită împreună trăire pe pământul Românesc desrobotit, ziua de 1 Decembrie 1940 ne-a venit împreună cu grelele dureri pentru răvășirea țării noastre scumpe și pentru valul nesfârșit de umiliri și suferințe, ce trebuie să îndure frații noștri risipiți sub stăpâniri streine și despărțiți prin granițe nenaturale și mai ales nedrepte, ce apasă ca plumbul pe sufletul lor și al nostru deopotrivă,

Nu vreau să răscolesc ranele, ce ne dor pe toți, căci „o zi de lacrimi consumă mai multă putere, decât un an de muncă“ (Lamartine), ci dacă în această zi menită să strălucească de bucurie pentru marea prăznuire ce este legată de ea, îmi aduc aminte de înțeleapta vorbă a lui Victor Hugo că „ochiul nu vede bine pe Dumnezeu decât printre lacrimi“, fie-ne îngăduit, când bunul Dumnezeu, care V'a îndreptat conducerea Statului Ro-

mân în cele mai grele timpuri, V'a adus aici în Bălgradul suferințelor dar și al zilelor de glorie, să Vă împărtășim în numele Bisericii Ortodoxe Române a Neamului cu marile figuri ai celor 17 Viădici ai Bălgradului, cu a călugărului Sofronie, cu a Protopopului Nicolae Rușiu și cu nesfârșitul număr de fii ai Bisericii noastre între cari apar ca luminătorii figurile eroilor-măcenici HORIA, CLOȘCA și CRIȘAN, sfârșiți aici din porunca stăpânirilor nedrepte, cari degeaba aruncau la munci trupurile fiilor acestui neam, căci nu puteau zăgăzui valorile desvoltării firești a poporului nostru, adăpat la altarul său strămoșesc.

Și aici în această sală, ridicată ca semn de recunoștință de către Regele Ferdinand întregitorul, chemând toate umbrele marilor înaintuși, să ne topim sufletele la focul dragostei de Neam și de lege.

Simțim că durerea noastră se potolește, când vedem alături de noi pe Domnia Voastră, viteazul General și Românul cu suflet mare care nu s'a intimidat în vremurile cele mai grele ale istoriei, a prinde curajos cărma Țării și a opri valul de durere și de cutropire. Și de aceea ne prezentăm totuși curajoși în fața Domniei Voastre și în numele Bisericii ortodoxe Române din Episcopia Vadutui Feleacului și Clujului, ruptă în două de nedrepte și constituită în Vicariat pentru părțile rămase sub stăpânire românească, însofiți doară de preoți isgoniți de unguri dela vetrele și altarele lor și fără pu-

tinta de a ne înfățișa alături de ierarhul nostru canonic Episcopul Nicolae Colan, care plânge sub dominație străină clipele de umilire și de durere, ce i le rezervă din plin stăpânitorii împălatori..

In această dureroasă situație s'ar părea, că avem dreptate când Vă reînprospătăm adevărul spus de Shakespeare că: „E mai bună o spadă ruptă, decât o mână desarmată“. Dar în acelaș timp, fiindcă suntem un neam nobil, frământat cu sufletul în virtutea dragostei creștinești nu uităm nici de adevărul exprimat de J. J. Rousseau, că: „adevăratul erou este acela ce știe să facă din dușman prieten“.

Și pentru a nu „învinge fără primejdie, ca să nu fie fără de glorie triumful“. (Corneille). Biserica strămoșească Vă roagă să clădiți Țara pe piatra unghiulară a nestrămutatei credințe creștine și pe gloria isvorită din această credință a înaintașilor noștri.

Și atunci ne va fi dat să vedem cum neamul se va întări și din preocupările conducătorilor de a da o binemeritată strălucire cetății simbolice a străduințelor unui neam ce a scris pagini de glorie pentru cetatea Alba Iuliei căreia de pe acum ne bucurăm că i-ați asigurat viitoarea cetate Universitară. Clădiți cu dragoste care nu cunoaște piedici și asigurați Bisericii Neamului locul de suprem patron și arbitru al căilor de urmat și chemați pe toți Românii să-și topiască sufletul la altarul ei, ca să fim uniți nu despărțiți, în fața primejdiei și atunci vom ajunge în scurtă vreme, să vedem strălucind de glorie nebănuită domnia M. S. Regelui Mihai I peste o țară fericită regăsită între granițele ei naturale.

In această credință, asigurându-Vă că Biserica ortodoxă română este alături de soarta Neamului și de conducătorii lui, Vă rugăm respectuos să binevoiți a tălmăci sentimentele de omagiu a clerului și poporului nostru față de M. S. Regele nostru Mihai I, față de Augusta Sa Mamă Regina Elena, apoi față de Domnia Voastră și Inaltul Guvern.

Și acum de încheiere, duhul marilor eroi dela Alba Iulia, care n'a slăbit în fața primejdiei, ci răbdând până la sfârșit au scris cu sângele lor pagini glorioase ca în istoria Neamului, ne îndeamnă, în ziua comemorării unirii tuturor Românilor la Patria Mamă și mai ales în fața dureroasei situațiuni, când țara este însângerată de ranile create prin granițele nedrepte să trezim pe Andreiu Mureșanu, care își doarme somnul la Brașov de 77 ani și să-l chemăm ca înfrății de hora de alătădată să strigăm ca să se audă până la frații noștri de peste hotare, că:

*„Preoți cu crucea'n frunte,
Căci oastea e creștină
Deviza-i Libertatea
Și scopul ei preasfânt“.*
și să știe toți cei ce cred că vor putea împila acest Neam creștin și răbdător, că:
*„Murim mai bine'n luptă,
Cu glorie deplină
Decât să fim sclavi iarăși
În vechiul nos' pământ“.*

In loc să ne strângem rândurile

Simțul de sociabilitate ome-nească și mai ales simțul de adâncă conștiință creștină, face pe om, ca atunci când se găsește în aceeași osândă cu vrăjmașul său, să uite cele ce au fost și să dea mână frățească.

Reverendisimii depe Târnava nu fac așa. Ne place să credem că sunt pe atât de sociabili pe cât sunt de creștini.

În numărul din 17 Nov. 1940 al foii „Unirei Poporului” sub titlul „Două arme noi”, autorul care se face pitic sub anonim, vrea să se facă forte pentru a dovedi opiniei publice că, noi ortodocșii purtăm vina desnaționalizării uniților rămași în teritoriul cedat prin încorporarea lor la dieceza ungurească Hajdudorogh.

Și aceasta o fac ungurii pentru motivul „că mulți ortodocșii români ardeleni și regăteni depotriva recunosc, că greco-catolicii din Ardealul ocupat nu sunt Români ci unguri de aceea le și zic „boangheni”. „În sprinjalul acestei cereri a lor (a ungu-rilor) ei au adunat toate gaze-tele în cari ortodocșii, cu toată răutatea au spus acest lucru. — Cam așa l-au vândut și pe patriarhul Iosif frații lui”.

Acest lucru tradus pe românește ar fi că, uniții au avut purtarea de cuminenție de credincioșie și de ascultare față de tatăl lor (Românimea) asemenea lui Iosif, iar noi ortodocșii suntem aceia cari l-am vândut pe Iosif, i-am trădat pe uniți (!) și am cășunat prin aceasta mare durere tatălui nostru (Românismului).

Vedeți cât este de caraghioasă comparația?

Credeam că a fost o scapare de condei al anonimului autor căci dacă a făcut-o cu voia nu va mai ieși pe multă vreme din anonim.

Asta ne face și pe noi să ne gândim la „blidul de linte” pe cari li l-au întins Habsburgii și la urmă nici pe acela nu li l-a dat întreg.

Astăzi când toată lumea cunoaște atitudinea pe care a avut-o Biserica unită în cursul celor 22 de ani după marea unire față de unele probleme de Stat, frații noștri sunt ridicoli a se plânge. Se vede că desnaționalizarea lor este o consecință logică a purtării cu prea multă dragoste față de Biserica romano-catolică de până acum. Știu și ungurii unde au teren de distrugere a seminției. Pe preoții noștri îi forțează să plece, iar pe o mare parte dintre preoții unși îi rețin pentru scopuri de desnaționalizare. În aceste

privințe avem declarațiile celor ce sosesc de dincolo.

Noi nu le-am zis uniților că sunt unguri, ci li s'a spus că *perihoreza ortodoxismului cu Românismul, este o pecete cu care a dăruit Dumnezeu pe român.* Vina este a celor dintre români, cari și-au șters acest semn de pe suflet.

Să ne aducem aminte de încoronarea marelui Rege Ferdinand I, când Chiriarii uniți au stăt la ușa catedralei alături de minoritari, fără să intre la marele praznic. Să numărăm în câte biserici romano-catolice (religia de stat a fostului și actualului stat unguresc), zic, în câte biserici romano-catolice, nu fac uniții slujbe, succesiv cu preoți popistași? Unul dintre multele cazuri este, cel din biserica Universității din Cluj, pe care Statul român, — cu toate străduințele — n'a putut-o recupera, rămânând tot pe seama romano-catolicilor. Ei bine, aici în această biserică, au slujit uniții succesiv cu papistași. Mai

departe: cunoaștem că, Chiriarii gr. cat. au oprit pe preoții unși să slujească împreună cu cei ortodocși. Pentru ce? Probabil că așa s'a purtat și patriarhul Iosif cu frații săi și așa au crezut că e mai românește.

În ce privește sabia aceea de care se scrie în gazetă că atârna și deasupra capetelor noastre, ne-am adus aminte, în marea învalmășeală a neamurilor, dar nu ne-am fi adus aminte de frații din strana stângă că nu le tace condeii nici acum când ar trebui să zică: „greșit-am Doamne... la cer și înaintea Ta”. În loc să-și vadă de treabă și să ne strângem rândurile cât mai tare pentru a face un bloc unic împotriva dușmanilor, dâșii n'au altceva mai bun decât să ne pună nouă în cărcă desnaționalizarea uniților de dincolo și să sbiere cât îi ia gura. Apoi așa nu dau dovadă de buni români.

Noi nu le vom mai răspunde căci nu sunt vremuri de-a ne mușca unii pe alții. Le-o spunem înainte. Rămâne să-și arate și dâșii cuminenția și marile sentimente românești.

Părintele Onisim

Corneliu Zelea Codreanu

Reabilitarea memoriei lui. — Reînhumarea osemintelor Căpitanului și a celor 13 martiri legionari.

Dela 6 Septembrie 1940 începând, personalitatea creatorului și organizatorului Mișurii Legionare a crescut în proporții nebanuite și azi domină întreaga viață publică a României.

Corneliu Zelea Codreanu este eroul legendar și numele Căpitanului este cunoscut de toată suflarea românească.

Moartea Căpitanului a adus biruința Legiunii și prin Legiune se deschid orizonturi nouă pentru această țară umilită.

Se cuvenea deci ca în ziua, când osemintele lui, îngropate cu doi ani în urmă fără creștină slujbă religioasă, s'au reînhumat cu toate onorurile datorate de Biserica și Neam, tot atunci să fie reabilitată și memoria Căpitanului, condamnat de o justiție cu totul parțială și influențată de politica timpului.

Comisia specială de revizuire a proceselor politice a declarat deci, potrivit deciziei No. 1 dia 1940 dată de numita comisie și a decretului-lege Nr. 3326 din 1940, art. 4 și art. 508 din proc. penală, fără valoare sentința tribunalului militar S. I. al corpului II Armată București privitoare pe defunctul Corneliu Zelea Codreanu și prin aceasta îi reabilitează memoria.

În același timp și neamul românesc a căutat să aducă pri-nos de recunoștință aceluia care

acum este pentru România întreagă: Căpitanul.

Ziua sfântului Andrei a fost ziua lacrimilor pentru Căpitanul.

Sute de trenuri au vărsat norodul venit de pretutindeni pentru ca să înagunche în fața ca tafalcului unde sub mormane de flori, se odihnea Căpitanul cu Nicadorii și Decemvirii.

Biserica Sf. Ilie Gorgani le-a dat adăpost pentru ultimul lor popas în mijlocul Bucureștilor, pe care l voiseră să fie capitala adevărată a României Mari și eternă.

În fața bisericii un panou uriaș purta cu litere mari, albe numele: Corneliu Zelea Codreanu, iar dedesubt: *Prezent.*

Slujba prohodului a fost pontificată de I. P. S. S. mitropolitul Gurie al Basarabiei, înconjurat fiind de un mare sobor de arhierii și preoți.

Peste o mie de preoți se ruga pentru vecinica pomenire a martirilor neamului.

Clopotele capitalei își amestecau glasurile lor cu rugăciunea preoților, iar duiosul lor suspin era repetat, ca un ecou din depărtări, de turlele tuturor bisericilor din țară.

Din amfore uriașe valuri stufoase de fum de smirnă și tămâie se ridica spre ceriuri pe întreg drumul până la locul de ultimă odihnă dela „Casa Verde”.

Pretutindeni se apleacă spre cortegiul îndurerat culorile naționale cernite și ghirlandele de brad și flori, iar mulțimea în-genunchiată își depana durerea printre lacrimi și rugăciuni calde.

La „Casa Verde” se mai slujește un scurt serviciu religios, apoi întreaga asistență depune următorul jurământ, în fața sicriului Căpitanului: „Trăiască Legiunea și să trăiești Căpitane!”

Căpitane, în ziua cutremuratăi tale jefite, ne legăm să păstrăm până la sfârșitul zilelor noastre legile Tale.

„Trăiască Legiunea și Căpitanul”.

În timp ce sicriile sunt coborâte în morminte, o escadrilă de avioane rotește prin văzduh, aruncând flori, buciumele sună prelung și trist, iar legionarii întonează imnul „Cu fruntea sus”.

Este onorul suprem.

Căpitanul și cei 13 martiri, de acum, aparțin vecinicii.

Preoți primiți în armată cu gradul de preot căpitan

S'a aprobat primirea în cadrele active ale armatei, pe data de 15 Noemvrie, cu gradul de preot căpitan, a următorilor preoți care au reușit la examenul de activare; repartizându-se garnizoanelor arătate în dreptul fiecărui:

Barbu Gheorghe la garnizoana Craiova.

Apostol Vasile, la garnizoana Râmnicu Sărat.

Brau Pantelimon, la garnizoana Tecuci.

Stoica Ioan, la garnizoana Sibiu.

Ionescu Constantin, la garnizoana Curtea de Argeș.

Bica Gheorghe, la garnizoana Rădăuți.

Grancea Constantin, la garnizoana Brad.

Pătroiu Florea, la garnizoana Făgăraș.

Bercu Ioan, la garnizoana Caransebeș.

Boloi Ștefan, la garnizoana Târgu-Jiu.

Gomolea Anghel, la garnizoana Suceava.

Enăchescu Grigore, la garnizoana Blaj.

Ionășcu Moise la garnizoana Blaj.

Floroiu Nicolae, la garnizoana Sighișoara.

Friciu Ostavian, la garnizoana Făgăraș.

Ijacu Aurel, la garnizoana Dorna.

Rădulescu Aureliu, la garnizoana Aiud.

Fărtăș Zaharia, la garnizoana Calafat.

Marinescu C. Gheorghe, la garnizoana Mediaș.

Misăila Gheorghe, la garnizoana Huși.

Frângu Traian, la garnizoana Caracal.

Sfințirea troiței din parohia Cărpiniș-Alba

— Din inițiativa d-lor Traian Vonica — șeful cuibului legionar „Avram Iancu”, — Dr. Const. Andreoiu, Crișan Victor avocat, Berindeiu Petru, Nicola Aurel și Furdui Nicodim, s'a sfințit o troiță în comuna natală a martirului Cloșca.

La ora 1 a avut loc sfințirea troiței prin oficierea unui serviciu religios de către un sobor de preoți, în frunte cu Pr. Aurel Putiei, fiind de față și elevii școlii primare precum și un număr destul de mare de simpatizanți ai Mișcării Legionare din împrejurimi.

După slujba religioasă, legionarul Traian Vonica a deschis ședința de cuib, și a ținut o în-suflețită cuvântare.

Elevii școlii primare sub conducerea învățătorului Teodor Ise a executat cântece patriotice.

O cuvântare a mai ținut părintele Aurel Putiei.

După aceasta a luat cuvântul vechiul legionar învățătorul Onieiu.

Nr. 968/1940.

Comunicat

Aducem la cunoștință preoților noștri spre știre și conformare ordinul Onor. Minister al Cultelor No. 53548 din 15 Noemvrie e., în care îndrumă preoțimea, ca la întâlnirea pe stradă și în localuri să se salute, avându-se în vedere vârsta și pe cât posibil însemnele exterioare vizibile ale superiorității.

Aceasta măsură se impune, în deosebi, într-o țară civilizată ca a noastră, salutul fiind una din primele forme exterioare ale unei civilizații adevărate; cu atât mai mult cu cât lumea privește cu nedumerire când doi sau mai mulți preoți trec unul pe lângă altul fără nici un fel de atenție, din care să rezulte că fac darte din acelaș aobil corp.

Alba-Iulia, la 18 Nov. 1940.

Președinte Secretar
Al. Baba Pr. N. Belea

Nr. 1159—1940.

Comunicat

În numărul din 1 Decemvrie 1940 a foaiei „Renașterea” s'a publicat din eroare vacantă parohia Poșaga de jos. Se face cunoscută rectificarea, numita parohie nefiind vacantă.

Alba-Iulia, 3 Dec. 1940.

Vicariatul.

Tip. „ALBA” A. Iulia

Hotărârile venerabilului vicariat

În ziua de 27 Noemvrie a. e. s'a ținut o nouă ședință plenară a venerabilului consiliu vicarial, luând parte P. C. S. protopop Al. Baba, președinte, P. C. L. protopopii Iosif Pop și Romuș Popa, iar dintre mireni duii dr. Ioan Pop și dr. Petru Meteș.

Cu acest prilej s'au stabilit principiile pentru alcătuirea bugetului organismului vicarial pentru anul 1941—1942, fiind luate în considerare toate nevoile acestei instituții, de care depinde normala funcționare a întregii vieți bisericești din această eparhie. Vicariatul este o instituție nouă, de aceea reclamă o organizație cât mai solidă și mai adecvată împrejură-

rilor, care sunt în curs de a trece peste limitele unui provizorat trecător.

O altă chestiune de importanță mare este aceea a recluderii mănăstirii din Râpa-Râmpețului. Inițiativa organizării acestei mănăstiri se datorește ieromonahului Oța, care a venit de curând de la Muntele Athos unde a stat timp îndelungat.

Stăruința și zelul Sfinției Sale a adus și până acum roade cât se poate de folositoare și de aceea aprobarea organizării acestei mănăstiri este cât se poate de utilă.

S'a deliberat și asupra chestiunilor curente, dându-li-se soluțiunile corespunzătoare,

Desființarea reformei agrare în Ardealul ocupat

Agencia telegrafică „Rador” transmite un articol publicat de ziarul „Pesti Hirap” din Budapesta, privitor la intențiunea regimului ungar în legătură cu reforma agrară.

După acest ziar, reforma agrară a distrus latifundiile cu castelele și proprietățile aparținând familiilor ungurești. Pentru a îndrepta această situație se pot pune două soluții, Anume sau se va restitui pământul vechilor proprietari, sau se va menține reforma agrară cu anumite corective, dându-li-se proprietarilor despăgubiri materiale juste.

Prima soluție are foarte mulți aderenți, fiind interesați mai mult magnații dela conducerea statului.

În orice caz se vor lua măsuri imediate, pentru a stabili dacă țăraniii împroprietăriți sunt unguri sau nu, apoi dacă au fost locuitori ai comunei respective la data de 1914 și dacă merită să rămână împroprietăriți.

Principiul conducător trebuie să fie necondiționat acela că pământul trebuie să fie proprietatea ungarilor. În caz că s'ar restitui pământul latifundiarilor, atunci țăraniii unguri îndreptățiți vor fi despăgubiți prin împroprietărirea lor pe moșiile Românilor absenți. Aceste moșii ar urma să fie confiscate, eaci numai cine posedă pământul, posedă și țara.

Intențiunea de revizuire a reformei agrare privește însă în primul rând pătura țărănească română, pe care vor să o deposedeze de pământ, spre a o sili să se desnaționalizeze sau să-și părăsească țara. Asemenea

se va lua pământul dat ca si-siuni bisericești, parohiale și cantonale și prin aceasta se va face imposibilă existența parohiilor românești.

Astfel se va duce la ruină sigură elementul românesc din Ardeal.

No. 1017—1940.

Comunicat

Consiliul Vicarial mulțumește pe această cale preoțimei și credincioșilor noștri din Protopopiatele de mai jos care au colectat sumele acestea frumoase pentru ajutorarea preoților refugiați:

1. Protopopiatul Abrud 8800 Lei
2. „ Turda 8300 Lei
3. „ Alba-Iulia 4400 Lei
4. „ Câmpeni 2000 Lei
5. „ Cluj-Hu. din 2100 Lei

În marea majoritate sumele acestea sunt donațiuni ale preoților.

Afară de aceste sume au mai subscris preoți și credincioși singurateci, ajutoare, fiecare după cum i-a ajutat bunul Dumnezeu. În total s'au colectat 27.090 Lei.

Alba-Iulia, 22 Nov. 1940.

Președinte: Secretar:
Alex. Baba. Pr. N. Belea.

Colectă pentru refugiați

La apelul adresat parohiilor și credincioșilor noștri, pentru ajutorarea refugiaților ardeleni au intrat următoarele sume:

Pr. Traian Todoran în Păclișa	200 Lei
Pr. Sabin Răcătau din Ampoita	50 „
Credincioșii din Blandiana	330 „
Pr. Eugen Muntean din Sălciua de sus	200 „
Credincioșii din Sălciua de sus	100 „
Pr. Laur. Bucur	200 „
Credincioșii din Tauți	260 „
„ „ Bucerdea vinoasă	420 „
Total	1760 Lei

(va urma)

Nr. 1058—1940.

Comunicat

Se aduce la cunoștința oficiilor parohiale, în conformitate cu ord. Nr. 54.874 a. e. On. Minister al educației naționale, cultelor și artelor, că potrivit dispozițiilor Marelui Stat Major, orice cerere către autoritățile militare, trebuie adresată prin Serviciul M. O. N. T. și A. P. din acest departament, cunoscând că, în caz contrar, orice act va fi considerat nul și neavenit.

Alba-Iulia, 29 Nov. 1940.

Președinte, Secretar,
Pr. Al. Baba. Pr. N. Belea.

Nr. 1146—1940.

Comunicat

În temeiul ord. Nr. 55.087 a. e. Direc. învățământului primar-normal din Minist. Educației Naționale se aduce la cunoștința On. oficii parohiale spre știre conformare, următoarele:

Învățătorii preoți care, potrivit Decretului-lege Nr. 3566 din 25 Oct. 1940, au fost obligați să opteze pentru una din aceste două funcțiuni, până la 10 Nov. a. e. dacă au optat pentru funcțiunea de învățător, primesc o gradăție de merit, pe baza unei cereri.

Spre acest scop vor anexa la cerere următoarele acte:

- a) Dovada averii lor, a soției sau a altor membri ai familiei;
- b) Dovada, confirmată de inspectorii lor superiori, despre activitatea lor culturală, moralitatea lor desăvârșită, atitudinea lor de loialitate față de mișcarea tineretului naționalist;
- c) Dovada despre greutățile familiare.

Dacă învățătorii au optat pentru funcțiunea de preot, se vor lua măsuri identice.

Alba-Iulia, 2 Dec. 1940.

Președinte, Secretar,
Pr. Al. Baba. Pr. N. Belea.

CENZURAT